

Eg hljóp upp riðið og inn.

Gamli maðurinn tók innilega í hönd mína og leiddi mig þegjandi inn að rúmi sjúklingsins. Læknirinn og presturinn stóðu þar báðir út við gluggakistuna.

Frú Laroque hafði kropið á kné frammi fyrir rúminu, dóttir hennar stóð við höfðagaflinn, og studdi mína öldruðu vinkonu, sem var náfól í andliti, jafn-mjallhvít eins og svæfill, sem hún hvíldi á.

Þegar sjúka konan sá mig, brosti hún.

Mér fanst hún hafa breyzt fjarskamikið, og með miklum erfiðismunum lyfti hún öðrum handleggnum og lagði hann ofan á yfirsængina.

Eg greip um hönd hennar, fleygði mér á kné við rúmstokkinn og gat ekki varist gráti.

— Drengurinn minn, elsku drengurinn minn! sagði hún.

Því næst leit hún til Laubépins og horfði fast á hann um hrið.

Aldurhnigni lögmaðurinn tók nú upp skjal nokkurt, er lá á rúminu og tók til að lesa, þar sem hann augsýnilega hafði orðið að hætta við áður, en það sem hann las var svo hljóðandi:

— Af framangreindum ástæðum, arfleiddi eg nú að öllum eignum mínum bæði á Spáni og Frakklandi, án allrar takmörkunar og skilyrða, Maxíme Jacques Ódíot, sem er aðalsmaður bæði að innræti og ætt.

Þetta er minn einlægur vilji!

Jocelynde Jeanne
greifafrú af Porhoét-Gaél.